

[Juul-Madsen.]

er de store muligheder for spekulation, ja, som vel endda er en af de ordninger, der er vanskeligst at udnytte i forbindelse med det, man forstår ved spekulation, skal ophæves med tilbagevirkende kraft fra den 3. oktober 1973. Når man tager i betragtning, at vi i dag har den 16. oktober, at folketinget er hjemsendt i næste uge, og at vi formentlig kommer langt ind i november, før lovforslaget vedtages, er det urimeligt, at kontrakter, som er nytegnet i denne periode, skal sættes ud af kraft. Jeg skal derfor henstille, at også dette spørgsmål kan indgå i drøftelserne i det udvalg, der nu formentlig nedsættes.

Jeg skal sluttelig sige, at vi fra konservativ side betragter dette lovforslag som endnu et anslag mod den private opsparing her i landet, og det konservative folkeparti vil modsætte sig denne ordnings ophævelse.

Christophersen: Det forslag, budgetministeren her har fremsat, er et led i regeringens fortsatte likvidering af de opsparingsfremmende ordninger, der findes i dag. Argumentationen for at afskaffe disse ordninger kan svinge lidt, engang imellem siger man, at de skal afskaffes, fordi de virker for godt, andre gange er argumentet, at ordningerne ikke virker. I det tilfælde, vi her skal behandle, er det det sidste argument, der holdes frem. Ministeren siger i sine bemærkninger til lovforslaget, at ordningen ikke har været nogen succes. Et andet argument, som bruges nogenlunde uændret fra gang til gang, er det, at de ordninger, hvorved man forsøger at begunstige opsparingen, i virkeligheden ikke fører til nogen forøgelse af den samlede opsparing; det argument dukker også op her. Mit parti er ikke enig med ministeren i den vurdering, at denne konkrete ordning ikke er en succes, og heller ikke enig med ham i, at ordninger af denne karakter ikke giver en meropsparing. Jeg vil godt komme med et par kommentarer til disse to betragtninger.

Lad os først se på den ordning, vi her diskuterer, og forsøge at vurdere, om den har været en succes, eller om den har været en fiasko. Vi har jo nogle oplysninger om, hvor mange der gør brug af ordningen. I løbet af de lidt over 3 år, den har været i funktion, er der tegnet ca. 25.000 boligsparekontrakter,

og det har stort set år for år været 6.000-8.000 kontrakter, der er blevet indgået. Er dette nu, som ministeren mener, en meget beskedent udnyttelse af muligheden? Det afhænger minsandten af, hvordan man vurderer disse tal. For det første skal de ses ud fra, hvad der er en realistisk målsætning for en sådan ordning. Der opføres hvert år her i landet ca. 50.000 nye boliger, og heraf udgør parcelhusene vel nok i gennemsnit omkring 40.000. Det antal boligsparekontrakter, der tegnes hvert år — 6.000-8.000 — skal sammenlignes med de nye boliger, der opføres i det pågældende år, og det betyder trods alt, at mere end hver tiende har tegnet sådanne kontrakter. Der er altså trods alt en ikke uvæsentlig del af de folk, der skal flytte ind i nye boliger, som på et eller andet tidspunkt har arbejdet med dette opsparingsystem.

Endvidere skal vi vurdere ordningens anvendelighed ud fra, hvad det er for en målgruppe, man kan sigte på med en sådan ordning. Det er jo ikke alle og enhver, der har mulighed for, adskillige år før de skal bruge en bolig, at planlægge indflytningen i en sådan bolig; den gruppe af sparere, som denne ordning først og fremmest måtte henvende sig til, er jo dem, som har praktisk mulighed for i god tid at planlægge en opsparing over en længere periode. Derfor er det jo ikke en hel årgang på 70.000-75.000 mennesker, men et betydeligt mindre tal, som i virkeligheden er de mulige brugere af denne ordning. Så også ud fra det synspunkt synes jeg alligevel man må sige, det er en ikke uvæsentlig del af de mulige brugere, som trods alt har gjort brug af ordningen.

Men herudover skal vi vurdere ordningens effektivitet ved at se på omfanget af den præmiering, der gives.

Ordningen er jo sådan indrettet, at man får en præmie på 4 pct. af det opsparede beløb, og denne præmie lægges så oven i den almindelige renteindtægt, som man får fra banken eller sparekassen, og som i dag vel er på omkring en halv snes procent. Men fra disse 14 pct. skal vi jo så trække den del af renteindtægten, som spareren må betale i skat, og det er vel for de flestes vedkommende 5-6 af procenterne, således at der tilbage bliver en nettopræmiering af opsparingen på 8-9 pct. på årsbasis. Men for denne nettopræmie står så, at inflationen samtidig af de opsparede beløb afgnaver omtrent en